

Arrest

nr. 135 032 van 12 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 4 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HIMPE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Nepalees staatsburger afkomstig uit Malika (Baglung district).

Op 20 juni 2011 diende u een eerste asielaanvraag in.

U verklaarde toen dat als gevolg van uw steun aan de monarchisten en omdat uw vader een priester is, u en uw familie veelvuldig problemen kenden met R., een Maobadi uit uw dorp. Bij één van de confrontaties met R. raakte u gewond door een hond waardoor u gedurende enkele dagen in het ziekenhuis werd opgenomen.

Op 24 februari 2014 werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een weigeringsbeslissing genomen.

Deze beslissing werd op 2 juli 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Op 15 september 2014 diende u, zonder België verlaten te hebben, een tweede asielaanvraag in. U bevestigt uw eerder aangehaalde asielmotieven en geeft aan dat uw echtgenote nog steeds problemen kent met R. die haar geld vraagt en vraagt waar u zich bevindt.

U beweert bij een terugkeer naar Nepal vermoord te worden door R. en andere Maobadi.

U geeft tevens aan dat u geen acht dagen in het ziekenhuis verbleef, zoals bij uw eerste asielaanvraag aangehaald, maar vijf dagen.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag en ter bevestiging van uw eerder aangehaalde asielmotieven legde u volgende documenten neer: een kopie van een brief van de Nepal Bar Association dd. 1/6/2071 (17.9.2014) en van de districtsadministratie dd. 5/6/2071 (21.9.2014) waarin telkens wordt vermeld dat u problemen kende met Maobadi en daarom niet in Nepal kan blijven; en een kopie van een medisch attest dd. 13.4.2008 waaruit blijkt dat een hondenbeet bij u werd vastgesteld en u hiervoor enkele dagen in het ziekenhuis diende te blijven.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er tal van tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen opgemerkt werden, waardoor aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer kon gehecht worden.

Verder bleek uit niets dat in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waartegen u geen beroep aantekende.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de nieuwe voorgelegde documenten die u aanbrengt (kopies van de brieven van de Nepal Bar Association en de districtsadministratie en het medisch attest) dient opgemerkt te worden dat om bewijskrachtig te zijn een document ondersteund dient te worden door een coherent en geloofwaardig relaas, wat – gelet op de vaststellingen gedaan in het kader van uw eerste asielaanvraag – in casu niet het geval is.

Bovendien betreffen de voorgelegde stukken louter kopies waarvan de authenticiteit niet kan nagegaan worden.

Verder kan verwezen te worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat er een grote beschikbaarheid is aan valse documenten en dat eender welk document kan gekocht worden.

Wat betreft het medisch attest dient tot slot vastgesteld te worden dat dit enkel aantoonde dat de diagnose van een hondenbeet werd gesteld. Dergelijk attest biedt echter geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u door een hond gebeten bent.

Wat betreft de beweerde problemen die uw echtgenote nog zou kennen met R. na uw vertrek uit Nepal dient opgemerkt te worden dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet.

Zoals hierboven opgemerkt werd uw vorige asielaanvraag zowel door het Commissariaat-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid.

Het louter afleggen van bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en heft de vastgestelde ongelooftwaardigheid niet op.

Tot slot gelden nog steeds de vaststellingen gedaan tijdens uw eerste asielaanvraag aangaande het feit dat uit niets blijkt dat in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken.

Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift van 4 november 2014 vooreerst op dat hij per e-mail verschillende documenten heeft overgemaakt, met name een brief van 17 september 2014 van de "Nepal Bar Association", een brief van 21 september 2014 van de districtsadministratie en een medisch attest van het ziekenhuis "Dhaulagiri Zonal Hospital" waaruit blijkt dat hij behandeld werd voor een hondenbeet.

Waar in de beslissing van de commissaris-generaal gemotiveerd wordt dat bedoelde stukken bewijswaarde missen omdat het fotokopieën betreffen, argumenteert verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 3) "dat dit uiteraard zo is omdat de attesten per e-mail aan het CGVS werden overgemaakt"; hij hekelt het feit dat hij "evenwel nooit (werd) uitgenodigd om de originelen over te maken, zodat de authenticiteit van de documenten door het CGVS onderzocht had kunnen worden".

Hij besluit dat hij "aldus op zijn minst een begin van bewijs heeft aangeleverd en dat het CGVS de samenwerkingsplicht die op haar rust niet honoreert".

Aangaande de informatie van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat er in Nepal een grote beschikbaarheid is aan valse documenten en dat eender welk document kan gekocht worden, laat verzoeker gelden (zie p. 3) *“dat dit een veralgemening betreft en dat het CGVS niet afdoende heeft gemotiveerd waarom de documenten in casu vals zouden zijn”*, waardoor de motiveringsplicht geschonden wordt.

Waar in het feitenrelaas van zijn tweede asielaanvraag weergegeven in de beslissing, gesteld wordt dat verzoeker verklaard heeft dat hij voor de behandeling van de hondenbeet maar vijf dagen in het ziekenhuis heeft verbleven terwijl hij bij zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat dit acht dagen was, antwoordt verzoeker (zie p. 3) dat hij *“nochtans een medisch attest heeft bijgedragen waaruit de lengte van zijn verblijf in het ziekenhuis blijkt”* en dat *“deze opname in het ziekenhuis bovendien reeds dateert van het jaar 2008 en dat het logisch is dat verzoeker, zonder raadpleging van het medisch attest, zich de precieze duur van zijn verblijf in het ziekenhuis niet meer voor de geest kan halen”* zodat hier ten onrechte tot een tegenstrijdigheid werd besloten.

Verzoeker geeft verder een theoretische uiteenzetting over de zorgvuldigheidsplicht. Hij laat gelden (zie p. 4) *“dat de bestreden beslissing op verschillende punten tekort komt aan de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht”* en *“dat in casu geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, en men het niet noodzakelijk achtte om de reële situatie van verzoeker te onderzoeken”*.

Hij herinnert aan artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij voert aan dat (zie p. 5) *“in casu niet alleen de vader van verzoeker werd vermoord door de Maobadi, doch dat verzoeker en zijn gezin ook zelf veelvuldig het slachtoffer geworden zijn van gewelddaden; dat zij bovendien eveneens met de dood bedreigd werden door de Maobadi”* en dat *“de Maobadi (i.e. de auteur van de vervolging) rekening houden met de politieke of godsdienstige overtuiging van de vervolgte”*.

Hij besluit dat *“verzoeker aldus gezien zijn persoonlijke ervaringen in Nepal geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst daar zijn vrees voor zijn leven en zijn vrees voor vervolging afdoende aangetoond wordt”*.

Verzoeker vraagt aan de Raad om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker (zie p. 6) *“Overzicht voorgelegde identiteits- en reisdocumenten + ontvangstbewijs andere documenten FOD Binnenlandse zaken d.d. 03.10.2014”, “Brief van de Nepal Bar Association d.d. 17.09.2014 waaruit blijkt dat verzoeker ernstige problemen kende met Maobadi (incl. vrije vertaling)”, “Afdruk website Nepal Bar Association”, “Nieuwsbericht inzake verkiezingen leden uitvoerend comité Nepal Bar Association”, “Ontslagbrief (medisch attest) van het Dhaulagiri Zonal Hospital te Baglung waaruit blijkt dat verzoeker van 13.04.2008 t.e.m. 17.04.2008 in het ziekenhuis behandeld werd voor een hondenbeet”, “Brief van de districtsadministratie d.d. 21.09.2014 waaruit blijkt dat verzoeker ernstige problemen kende met Maobadi”* en *“Bewijs van een internationaal aangetekende zending van Nepal naar België (m.n. kopie van enveloppe + E-Tracker BPost)”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Het beroep van 4 november 2014 werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 17 oktober 2014 in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verklaringen van verzoeker aangaande zijn problemen in zijn land van herkomst met R. en aangaande de problemen die zijn echtgenote na zijn vertrek nog gekend zou hebben met R. betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij reeds bij zijn eerste asielaanvragen had aangebracht.

Op 24 februari 2014 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen, gezien geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en gezien uit niets dat in verzoekers land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad bevestigde deze beslissing op 2 juli 2014 (RvV van 2 juli 2014, nr. 126 590).

Verzoeker diende hiertegen geen administratief cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.2. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag brengt verzoeker op het Commissariaat-generaal volgende nieuwe elementen aan: een kopie van een brief van de Nepal Bar Association van 17 september 2014, een brief van de districtsadministratie van 21 september 2014 en een kopie van een medisch attest van 13 april 2008. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker nog *“Overzicht voorgelegde identiteits- en reisdocumenten + ontvangstbewijs andere documenten FOD Binnenlandse zaken d.d. 03.10.2014”, “Afdruk website Nepal Bar Association”, “Nieuwsbericht inzake verkiezingen leden uitvoerend comité Nepal Bar Association” en “Bewijs van een internationaal aangetekende zending van Nepal naar België (m.n. kopie van enveloppe + E-Tracker BPost)”*.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien:

- (i) een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op de vaststellingen inzake zijn eerste asielaanvraag;
- (ii) de op het Commissariaat-generaal en bij zijn verzoekschrift neergelegde stukken allen kopieën betreffen, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X);
- (iii) uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Nepal een grote beschikbaarheid is aan valse documenten en dat eender welk document kan gekocht worden;
- (iv) het medisch attest enkel aangeeft dat de diagnose van een hondenbeet werd gesteld, doch geenszins uitsluitel biedt over de omstandigheden ervan;
- (v) het bij het verzoekschrift gevoegde *“Overzicht voorgelegde identiteits- en reisdocumenten + ontvangstbewijs andere documenten FOD Binnenlandse zaken d.d. 03.10.2014” “Bewijs van een internationaal aangetekende zending van Nepal naar België (m.n. kopie van enveloppe + E-Tracker BPost)”* geen betrekking hebben op zijn asielrelaas en evenmin afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen omtrent de overige documenten;
- (vi) de bij het verzoekschrift zonder enige duiding gevoegde *“Afdruk website Nepal Bar Association”* en *“Nieuwsbericht inzake verkiezingen leden uitvoerend comité Nepal Bar Association”* dd. 17 januari 2013 de vaststaande ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet kunnen ombuigen;
- (vii) uit niets blijkt dat in verzoekers land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar de bestreden beslissing stelt dat voornoemde documenten bewijswaarde missen omdat het louter kopies betreffen, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan *“dat dit uiteraard zo is omdat de attesten per e-mail aan het CGVS werden overgemaakt”*; hij hekelt dat hij *“evenwel nooit (werd) uitgenodigd om de originelen over te maken, zodat de authenticiteit van de documenten door het CGVS onderzocht had kunnen worden”*.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Bovendien is de Raad van mening op dat van verzoeker, die sinds juni 2011 in België verblijft en twee asielaanvragen indiende, kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van het belang van originele documenten, temeer gezien verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gewezen op het belang van bewijsstukken: *“U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen”* (zie vragenlijst DVZ van 7 juli 2011, voorafgaand advies).

Uit de “Verklaring meervoudige asielaanvraag” van 3 oktober 2014 blijkt tevens dat omtrent de voorgelegde documenten onder andere gevraagd werd *“welke? Originelen of kopie? Indien, kopie, waar is het origineel?”* (zie verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 17).

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker, die kennis heeft genomen van de overweging in de bestreden beslissing omtrent de afwezigheid van bewijswaarde van kopieën, tot op heden nalaat de originele documenten neer te leggen.

Inderdaad zijn de ter terechtzitting bijgebrachte stukken (gekend onder de nrs. 3, 6 en 7) door verzoeker benoemd als “originelen”, duidelijk geen originelen, maar fotokopieën.

De ter zitting voorgelegde briefomslag -reeds in kopie neergelegd bij zijn verzoekschrift- kan enkel bewijzen dat er een zending van Nepal naar België is gestuurd.

Het argument in het verzoekschrift dat de motivering in de beslissing dat er in Nepal een grote beschikbaarheid is aan valse documenten en dat eender welk document kan gekocht worden *“een veralgemening betreft en dat het CGVS niet afdoende heeft gemotiveerd waarom de documenten in casu vals zouden zijn”*, toont niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie die hij betwist, niet correct is.

2.2.3. Voorts wijst de Raad erop dat in de beslissing van de commissaris-generaal correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.2.4. Besluit

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zal moeten ondergaan.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE